

«ALEGREU-VOS-EN I CELEBREU-HO» (Mt 5,12)
LA CRIDA A LA SANTEDAT EN EL MÓN
CONTEMPORANI

Exhortació apostòlica “Gaudete et exsultate” del papa Francesc

CAPÍTOL QUART

ALGUNES NOTES DE LA SANTEDAT EN EL MÓN ACTUAL

Alegria i sentit de l'humor

127. El seu amor patern ens convida: «Fill, [...] tingues cura de tu mateix [...]. No et privis de passar un dia feliç» (*Sir* 14,11.14). Ens vol positius, agraïts i no gaire complicats: «En temps de prosperitat gaudeix [...] Déu va fer als humans equilibrats, però ells es van buscar infinites preocupacions» (*Coh* 7,14.29). En tot cas, cal mantenir un esperit flexible, i fer com sant Pau: «He après a acontentar-me en qualsevol situació» (*Fl* 4,11). És el que vivia sant Francesc d'Assís, capaç de commoure's de gratitud davant d'un tros de pa dur, o de lloar, feliç, Déu només per la brisa que li acariciava la cara.

128. No estic parlant de l'alegria consumista i individualista tan present en algunes experiències culturals d'avui. Perquè el consumisme només empatxa el cor; pot oferir plaers ocasionals i passatgers, però no goig. Em refereixo més aviat a aquella alegria que es viu en comunió, que es comparteix i es reparteix, perquè «fa més feliç donar que rebre» (*Ac* 20,35) i «Déu estima el qui dóna amb alegria» (*2Co* 9,7). L'amor fratern multiplica la nostra capacitat de goig, ja que ens fa capaços de gaudir amb el bé dels altres: «Alegreu-vos amb els qui estan alegres» (*Rm* 12,15). «Ens alegrem quan som febles, per tal que vosaltres sigueu forts» (*2Co* 13,9). En canvi, si «ens concentrem en les nostres pròpies necessitats, ens condemnem a viure amb poca alegria». ¹ ■ (continuarà)

¹ Exhort. ap. postsin. *Amoris laetitia* (19 març 2016), 110: AAS 108 (2016), 354.

Diumenge, 5 de Juliol de 2020. Núm. 554

DIUMENGE XIV DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

EL MEU JOU ÉS SUAU I LA MEVA CÀRREGA LLEUGERA

L'evangeli d'avui és un cant a la senzillesa i a la humilitat. Quan el nostre món exalça els forts, els poderosos, els rics, els savis... Jesús ens ensenya que el Pare del cel revela als senzills els misteris del Regne.

Si volem entrar en el veritable coneixement de Déu, ens cal prendre el camí de la senzillesa i de la humilitat. En definitiva, el camí del reconeixement que necessitem a Déu, perquè només Déu pot salvar-nos.

Jesús es mostrà al món, no com a Fill del Pare omnipotent i totpoderós, sinó com a servent de Déu. La seva humilitat el portà a complir la profecia de Zacaries que escoltàvem a la primera lectura, i el diumenge de Rams, va entrar a Jerusalem, no com un rei poderós, en un cavall imponent i amb uns vestits fastuosos, com era costum a l'entrada d'un rei o de l'emperador a les ciutats, sinó que féu “la seva entrada, muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera”.

Es ben humà voler ser el primer, el millor, el més gran, el més ric, el més poderós, el més fort. el més savi... però Jesús ens ensenya, amb la seva paraula i sobretot amb el seu exemple, que el veritable savi és el qui es fa humil; que el qui ho té tot és qui no té res; que el qui és veritablement fort és aquell que confia únicament en la força de Déu.

Encara que amb altres paraules, sant Pau en la carta als Romans (segona lectura) ens ensenya el mateix: “no viviu segons les mires de la carn sinó segons les del Esperit”. Aquesta vida segons l'Esperit és la que ens fa mirar les coses i la realitat amb la mirada de Déu.

Aquest Déu que “*derroca els poderosos del soli i exalta els humils*”, segons les paraules de Maria en el seu càntic d’acció de gràcies, el Magnificat.

Confiem, doncs, en el nostre Déu. Refiem-nos d’ell i de la paraula de Jesús. Això és la fe. Per això ell mateix ens crida a acostar-nos-hi, sobretot si estem cansats i afeixugats. Ell és el nostre repòs, la nostra pau. En ell trobem “*el repòs que tant desitjàvem, perquè el seu jou és suau i la seva càrrega lleugera*”. ■

* * * * *

Fragment del Càntic de les criatures de Sant Francesc d’Assís

Lloat sigueu, Senyor, amb totes les criatures,
i especialment el nostre germà sol,
que dona el dia i ens il·lumina,
i és bell i radiant i de gran resplendor.
El seu resplendor ens revela la vostra infinita bellesa.

Lloat sigueu, Senyor, per la germana lluna
i els estels; en el cel els formàreu
resplendents, preciosos, bells.

Lloat sigueu, Senyor, pel germà vent;
per l’aire i la boirada, la serenor i els temps
d’ells, a les criatures doneu sosteniment.

Lloat sigueu, Senyor, per la germana aigua
que és útil, humil i preciosa i casta.

Lloat sigueu, Senyor, pel germà foc que il·lumina
la nit i és bell i joiós i vigorós i fort.

Lloat sigueu, Senyor, per la nostra germana terra
que ens nodreix i governa,
regalada amb fruits, d’acolorides flors i herbes.

HORARI DE MISSES

BASÍLICA SANT FELIU

Vigílies: 18’30. Festius: 12’00 i 18’30. Feiners: 18’30

MONESTIR SANT DANIEL

Festius: 9’30. Feiners: 8’30 (Celebració de la Paraula)

MISSES ENCOMANADES

Dissabte, 4: 18,30: Lluís Marquès i Francesca Lladó
Diumenge, 5: 12.00: Família Juanola Bohigas
18,30: Família Masó Aragó
Dilluns, 6: 18,30: Llorenç Roqueta Davesa
Dimarts, 7: 18,30: Mn. Joan Marquès i Suriñach
Dimecres, 8: 18,30: Família Figueras Xifra
Dijous, 9: 18’30: Francesc Bartumeu Sanllehí
Divendres, 10: 18,30: Per la parròquia
Dissabte, 11: 18,30: Intenció particular
Diumenge, 12: 12.00: Pel poble
18,30: intenció particular

* * * * *

CONFESSIONS

Cada dia: 18’00 - 18’25. Diumenges: 11’45 - 11’55 i 18’00 - 18’25.

DESPATX PARROQUIAL

Dijous de 12’00 - 13’00 i de 17’00 - 18’00 i a hores convingudes.

COL·LECTA PER CARITAS

En la col·lecta per Caritas del Dia de Corpus es van recollir:
Sant Daniel: 43,00 €. Sant Feliu: 89,50 €

MISSA FUNERAL

Dissabte, 11 de juliol, a les 12: Missa funeral per Llorenç Cornellà
Cassà, Rosa Illamola Bassas i Martí Cornellà Cassà.

La pregària com a do de Déu

La pregària és l’elevació de l’ànima a Déu. ¿Des d’on parlem quan preguem? ¿Des de l’altura del nostre orgull i de la nostra pròpia voluntat, o des de «l’abisme» (Sl 130,1) d’un cor humil i contrit? El qui s’humilia és exalçat. La *humilitat* és el fonament de la pregària.

CATECISME DE L’ESGLÉSIA CATÒLICA, n. 2559